

Dersom vi andre skulle overføre den offentlige finanspolitik metoder på vores privatøkonomi, måtte vi se bort fra, hvad vore indtægter beløber sig til og kun overveje, hvad vi havde lyst til at bruge. Vi kunne så vælge bil nr. 2, at bygge et hus, at få en motorbåd forud for den lystyacht, vi selvfølgelig allerede havde, at få et landsted og en god lang ferie på Bermuda. Alt dette, ville vi sige til os selv, var påkrævet, absolut nødvendigt. Der vil så kun stå tilbage at indrette vore indtægter, så de dækker disse absolut nødvendige ting, og det eneste, vi kunne forsvare at spare på, var skatten.

Hvis på den anden side det offentlige skulle til at anlægge den privatøkonomiske metode for sine udgifter, måtte det begynde med at gøre et overslag over, hvor meget der reelt kunne forventes at få ind, og når det så var opgjort, vidste man, hvor meget man havde at disponere over. En regering, der gik til sagen ud fra dette helt nye synspunkt, ville afstedkomme revolution i den offentlige finanspolitik og denne bogs fornemste formål er at antyde, at det er ved at være på tide.«

Det skrev Parkinson i 1960. I 1960 udkom bogen også på dansk, og man fik daværende finansminister Viggo Kampmann til at skrive forordet i bogen den 31. januar 1960. Han skriver i sin lange anbefaling af bogen, og jeg citerer:

»I øvrigt optræder den danske regering og særlig den danske finansminister så revolutionerende som nævnt i begyndelsen af bogens første kapitel. Men da det ikke er meget kendt herhjemme, kan man vel ikke bebrejde Parkinson, at rygten herom ikke er nået over til ham, bl.a. af den grund at skattetrykket herhjemme jo aldrig kunne komme over 30 pct. Men efter bogens teori er vi alligevel på fortabelsens vej.

Nu har vi jo ikke noget imperium at miste, og måske synes nogen derfor, at bogen ikke har meget at sige danske læsere. Det vil være en stor misforståelse. Egentlig burde den være udkommet før jul, således at mange ville kunne have nået at studere den inden selvangivelsens måned og derved erfaret, hvor lav beskattningen er i Danmark sammenlignet med andre lande.«

Sådan skrev finansministeren i 1960.

Men tilbage til nutiden. Her hævdes det hårdnakket, at danskerne ikke længere interesserer sig for skatten, for folk er jo ligegladede med, om skatten er så høj. Min påstand er, at det ikke er tilfældet. Det, der til gengæld er til-

fældet, er, at danskerne har opgivet at få skatterne sat ned ved hjælp af stemmesedlen.

I stedet har danskerne fundet ud af, at det er meget nemmere at få skatterne sat ned lørdag formiddag med en trailer. Det er den måde, danskerne regulerer deres skattebetaling på i vore dage. Danskerne tager ud og deltager i sort arbejde, vennetjenester og tuskhandler i stor stil, og det er i sig selv udtryk for, at danskerne i allerhøjeste grad interesserer sig for skatternes størrelse, men har erkendt, at via stemmesedlen når man ikke ret langt.

Har man lyttet til en debat som den, vi har haft i går og har i dag, ved man, at så vil end ikke et regeringskifte betyde, at skatterne vil komme til at falde, fordi en ny VK-regering blot vil have som sin fornemste og mest ambitiøse plan at lade være med at få skatterne til at stige, og det er jo noget helt andet end at komme med forslag om at få skatterne til at falde. Og kigger man på de afstemninger, der fandt sted i går, og den afstemning, der skal være senere i dag, vil det være sådan, at de partier, der i dag erklærer, at de skulle være et alternativ til den siddende regering, stemmer altså for, at danskerne næste år skal betale 17 mia. kr. mere i skat, fordelt på 17 skatter og afgifter, der enten er nye eller forhøjede. Vælgerne tror derfor ikke længere på den mulighed, at skattelettelser kommer gennem beslutninger i denne sal, vælgerne har taget sagen i deres egen hånd.

Der er jo også grund til at have mistro til politikerne, for i en periode af dansk økonomisk politik, hvor det ved enhver given lejlighed bliver hævdet, at der er højkonjunktur, og at det går rigtig godt for dansk økonomi, må vælgerne med undren se, at man ikke benytter den anledning, at der er højkonjunktur, til at få nedhøvet den kæmpestore statsgæld, som blev etableret i de tider, hvor man hævdede, at der ikke var råd til det, fordi der skulle udbetales dagpenge osv. osv.

Det overskud, regeringen præsenterer danskerne for på finansloven for år 2000, er alt for lille. Bevares, numerisk er det opgjort til 19 mia. kr., men renser man det for engangsindtægter, er der en sølle forbedring på bare 1,5 mia. kr., og det vidner om, at de besparelser, som man hævder bliver gennemført på driften, er alt for små og alt for ubetydelige. Det, der jo samtidig sker, er, at skatterne numerisk stiger næsten år. Bevares, vi kan godt bruge resten af aftenen på at lave procentregning, men det er unødvendigt, for kendsgerningen er, at regeringen op-